

0719 – 19. juli

Han (Abraham) tvilte ikke i vantro på Guds løfte, men han ble styrket i troen idet han gav Gud ære. Rom 4: 20.

Abraham tvilte ikke på Guds løfte, men holdt ut i tro, og ventet på at løftene skulle bli oppfylt, uansett hvor håpløst det så ut i menneskers øyne. Og her sier apostelen at han dermed «gav Gud ære».

Dette ordet er det stor grunn til å tenke grundig over. Den som får troen utsatt for store prøvelser, men fortsatt holder fast på at Gud er sannferdig i sitt løfte –. Som fortsatt håper, der det intet håp er, bare fordi det er Gud som har gitt løftet, –. Han gir Gud ære.

Det mennesket erkjenner for alvor at Gud er allmektig og sannferdig. Luther sier: «Å gi Gud hans rette ære, er intet annet enn å anse Gud for en trofast og sannferdig, vis, barmhjertig og allmektig Gud. Og, kort sagt; erkjenne at det bare er ham som skaper og gir alt godt».

Dette er det bare troen som virker. Mens vi derimot i vantro fratrar Gud all ære, og gjør ham til et svakt, avmektig og troløst vesen. Johannes sier: «Den som ikke tror Guds vitnesbyrd, har gjort ham til en løgner», som jo er helt forferdelig.

Men slik er troen. «Derfor», sier igjen Luther: «krever vår Herre Gud intet mer av oss mennesker enn at vi gir ham hans ære, og anser ham for vår Gud. D. v. s. at vi ikke ser på ham som en innbilt og tom avgud, men for en virkelig og sannferdig Gud, som tar seg av oss, hører våre bønner, forbarmer seg over oss, og hjelper i all vår nød.

Når han får dette av oss, da blir hans guddom hel og ukrenket. Ja, da har han alt som et troende hjerte har mulighet for å gi ham. Av hjertet å gi Gud en slik ære, er derfor ganske visst en visdom over all visdom, en (menneskets) rettferdighet over all (menneskelig) rettferdighet, en gudstjeneste høyere enn all gudstjeneste, et offer større enn alle ofre».

Hvis dette virkelig går opp for oss, vil vi vel strekke oss etter troens gave mer enn det som vanligvis skjer. For det skulle vel tross alt være en stor glede å få gi Gud noe som riktig behager ham! Og det gjør vi altså, hvis vi bare tror ham på hans ord og løfter, og dermed gir ham ære.

Vi hører mer om hvordan Abraham ved troen gav Gud ære, i apostelens tilføyelse: «Og han var helt overbevist om at han som hadde lovt, han var også sterk nok til å holde løftet». Han var «helt overbevist» og gjennomtrengt av denne sannheten; at han som hadde gitt løftet, «han var også sterk nok til å holde det».

Med spørsmålet: «Skulle noe være umulig for Gud», hadde Herren gitt Abraham en dyp erkjennelse av at hva som helst Herren lovet, så kunne han også oppfylle det. Fordi han var selve Skaperen, den Allmektige.

For ham kunne jo ikke noe være umulig. Det var med de samme ordene Herren møtte jomfru Maria. Da engelen minnet henne om at «ingenting er umulig for Gud», fødtes troen på det underlige budskapet; at hun som «ikke visste av mann» skulle bli mor til Guds Sønn.

Her legger vi merke til at troen må bygge på selve Guds allmakt. Troen stilles gang på gang overfor så urimelige ting, som etter vår fornuft ikke lar seg løse. Og slik må troen prøves, for at den ikke skal ha noe som helst mindre enn Guds allmakt å trøste seg til.

Det er altså ikke å tro, når vi jenker og tynner ut på løftesordet så vi, ynkelige og avmektige skapninger, skal kunne begripe hvordan det skal kunne gå til å løse problemene. Dette er jo tvert imot å bruke vår egen målestokk på Guds makt og visdom. Dermed trekker vi jo Gud ned på vårt eget plan, og gjør ham like liten som oss, avmektige dårer. Og det er jo rett og slett å spotte ham.

Nei, når jeg bare har et ord fra den allmektige Gud, så la det være nok for meg! Da lar ikke troen seg lenger holde tilbake av fornuftens mange innvendinger om «hvordan dette kan være mulig» osv. Men stanser alle slike angrep med dette spørsmålet tilbake: «Skulle noe være umulig for Gud?».

Det var med akkurat de samme skriftordene, og med dagens tekst, Luther og de som stod sammen med ham styrket seg i striden for den rette læren om nådemidlene, mot dem som ville legge for mye i nådemidlene for at det kunne bli mer forståelig for fornuften.

Men alle Guds barn må være forberedt på slike prøvelser, spesielt når det gjelder troen på nåden – samtidig med at synd, fristelse og anfektelse er det eneste vi kjenner i oss. Men også når det gjelder troen på Guds bønnehørelse og hjelp i all annen nød gjennom livet, – prøvelser hvor intet mindre enn Guds egen styrke og makt må til for å holde troen oppe.

Herren vil selv sørge for at vi møter slike prøvelser. For det gjelder hans ære, og at vi må vokse i nåden.

Når vi prøves så hardt at vi roper og skriker over all både indre og ytre nød, men alltid blir utfridd av Herren, da blir hans makt og trofasthet herliggjort.

Selv sier han: «Jeg vil gå foran deg og jevne ut det bakkete land. Bronseportene vil jeg sprengte i stykker, og bommene av jern vil jeg hogge av. For at de skal kjenne både i øst og vest at det er ingen foruten meg. Jeg er Herren, og det er ingen annen».